

Predlog

Pritožnica Sodišču predlaga:

- naj razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem je bilo odločeno v njeno škodo,
- naj Odločbo Komisije C(2006) 4180 konč. z dne 20. septembra 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva št. COMP/F-1/38.121 – Pribor (fitingi)) razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša nanjo,

ali, podredno, odpravi ali zmanjša globo, ki ji je bila naložena v členu 2(j) te odločbe,

- naj, podredno, glede na predloge iz prve in druge alineje zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču,
- naj toženi stranki v postopku na prvi stopnji naloži stroške celotnega sodnega spora.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožba je uperjena zoper sodbo Splošnega sodišča, s katero je to zavrnilo tožbo pritožnice zoper Odločbo Komisije C(2006) 4180 konč. z dne 20. septembra 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva št. COMP/F-1/38.121 – Pribor (fitingi)).

Pritožnica pritožbo opira na te pritožbene razloge:

Splošno sodišče naj bi kršilo pravico pritožnice do izjave, načela, ki urejajo dokazni postopek, in obveznost obrazložitve zadevne odločbe. V izpodbijani sodbi naj bi bila utemeljitev o sodelovanju pritožnice pri omejevalnem sporazumu v glavnem oprta na z na roko napisane zabeležke ene same priče in na izjavo na podlagi obvestila o ugodni obravnavi, ne da bile kakorkoli obravnavane navedbe pritožnice v zvezi s temi dokumenti. Pritožnica naj bi izrecno omajala verodostojnost teh dokumentov (priča se naj ne bi udeleževala sestankov v nemščini in naj ne bi znala nemško).

Splošno sodišče bi moralo preizkusiti pravilnost zabeležk priče in izjave na podlagi obvestila o ugodni obravnavi. Ker Splošno sodišče ni preizkusilo dokazne vrednosti teh zabeležk in izjave na podlagi obvestila o ugodni obravnavi, naj bi kršilo načela dokaznega postopka.

Z izpodbijano sodbo naj bi bil kršen člen 81(1) ES, ker je Splošno sodišče ugotovilo, da je pritožnica 30. aprila 1999 sodelovala na sestanku s „protikonkurenčno naravo“. Poleg tega naj bi bil z izpodbijano sodbo kršen člen 23(1) Uredbe 1/2003, ker je bilo sodelovanje na tem sestanku upoštevano pri določitvi globe. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem sestankom ugotovilo samo, da dokazi kažejo „bolj“ na protikonkurenčen

namen kot na namen, ki bi bil v skladu s pravili konkurence. Tako naj bi Splošno sodišče prekršilo merilo dokazanosti, ki si ga je samo postavilo, v skladu s katerim se zahteva gotov in nedvomen dokaz o kršitvi.

Ugotovitev protikonkurenčne narave sestanka z dne 30. aprila 1999 naj bi vplivala na višino naložene globe. Vključitev tega sestanka naj bi služila kot dokaz za udeležbo pritožnice pri omejevalnem sporazumu s fittingi z nasledom. Na podlagi tega naj bi bil promet pritožnice s fittingi z nasledom pri določitvi izhodiščnega zneska globe določen v znesku, ki je za enajstkrat višji.

Glede upoštevanja prometa s fittingi z nasledom naj sodba poleg tega ne bi bila dovolj utemeljena in naj bi bila nelogična. Naložitev globe v višini več kot 50 milijonov EUR naj bi bila v točki 85 izpodbijane sodbe nazadnje oprta le na dve navedbi, katerih povezava s fittingi z nasledom naj bi bila pojasnjena le v dveh delih stavkov in ugotovljena brez kakršnekoli presoje dokazne vrednosti. Splošno sodišče naj bi nato menilo, da je pritožnica na sestanku z dne 30. aprila 1999 sodelovala pri protikonkurenčnih dogovorih o fittingih z nasledom, čeprav naj bi obenem ugotovilo, da so se konkurenti še do julija 2000 dogovarjali o tem, ali naj bodo fittingi z nasledom (pri katerih je imela pritožnica monopol) sploh predmet omejevalnega sporazuma.

Nazadnje naj bi bila izpodbijana sodba v nasprotju z načelom sorazmernosti. Komisija – s pristankom Splošnega sodišča – naj bi smernice o načinu določanja glob uporabljala tako: najprej je bil glede na promet s fittingi z nasledom določen izhodiščni znesek globe, čeprav so bili fittingi z nasledom tudi po ugotovitvah Splošnega sodišča lahko predmet omejevalnega sporazuma le v letih 2000 in 2001. Nato je bil na podlagi celotnega zatrjevanega obdobja sodelovanja pritožnice pri omejevalnem sporazumu (devet let in tri mesece) izhodiščni znesek globe povišan za 90 %. Ker naj bi bil torej promet s fittingi z nasledom določen na podlagi celotnega obdobja, in ne le na podlagi zadnjih petnajstih mesecev, ki naj bi bili edini upoštevni, naj bi bila določitev globe v nasprotju z načelom sorazmernosti.

Pritožba, ki jo je Svet Evropske unije vložil 6. junija 2011 zoper sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 22. marca 2011 v zadevi T-233/09, Access Info Europe proti Svetu Evropske unije

(Zadeva C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Pritožnik: Svet Evropske unije (zastopniki: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete, zastopniki)

Druge stranke v postopku: Access Info Europe, Helenska Republika, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijano sodbo, s katero je Splošno sodišče za nično razglasilo odločbo Sveta o zavrnitvi dostopa javnosti do zahtevanega dokumenta;
- dokončno odloči o vprašanjih, ki so predmet te pritožbe; in
- tožeci stranki v zadevi T-233/09 naloži, naj plača stroške Sveta v zvezi s to zadevo in s to pritožbo.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Svet najprej opozarja, da je bila izpodbijana odločba z dne 26. februarja 2009 sprejeta pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe 1. decembra 2009. V skladu s tem je veljavni pogodbeni okvir za to tožbo okvir vzpostavljen s Pogodbo o Evropski uniji in s Pogodbo o ustanovitvi Evropske Skupnosti pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe.

Svet trdi, prvič, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri razlagi in uporabi izjeme, določeno v členu 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001⁽¹⁾, ker njegove ugotovitve niso v skladu z veljavnimi določbami Pogodbe in se z njimi zlasti ne upošteva omejitev načela širokega dostopa do zakonodajnih aktivnosti institucij – ki so določene s Pogodbo in se odražajo v sekundarnem pravu – katerih namen je ohranitev učinkovitosti postopka odločanja institucije.

Drugič, Svet trdi, da razlogovanje Splošnega sodišča ni v skladu s sodno prakso Sodišča, na podlagi katere se institucija lahko zanese na splošne ugotovitve.

Tretjič, Svet trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v tej zadevi uporabilo „standard zadostne pravne in dejanske dokazanosti“, da bi preučilo razloge, s katerimi je hotel Svet upravičiti sklicevanje na izjemo iz člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe. Pri svoji presoji je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je zahtevalo dokaze o škodljivem učinku na postopek odločanja, ker je spregledalo pomembnost zgodnje faze postopka odločanja pri presoji posledic popolnega razkritja in ker ni upoštevalo občutljivosti zahtevanega dokumenta.

⁽¹⁾ Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije, UL L 145, str. 43.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Varhoven administrativen sad (Bolgarija) 8. junija 2011 – EMS Bulgaria TRANSPORT OOD proti Direktor na Direkcija „Obžalvane i upravljenie na izpalnenieto“, grad Plovdiv, pri Centralno upravljenie na nacionalnata agencija za prihodite (Direktor direkcije „pritožbe in vodenje izvršbe“ pri centralni upravi Nacionalne agencije za prihodke)

(Zadeva C-284/11)

(2011/C 238/12)

Jezik postopka: bolgarščina

Predložitveno sodišče

Varhoven administrativen sad

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: EMS Bulgaria TRANSPORT OOD

Tožena stranka: Direktor na Direkcija „Obžalvane i upravljenie na izpalnenieto“, grad Plovdiv, pri Centralno upravljenie na nacionalnata agencija za prihodite (Direktor direkcije „pritožbe in vodenje izvršbe“ pri centralni upravi Nacionalne agencije za prihodke)

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člene 179(1), 180 in 273 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ter načelo učinkovitosti na področju posredne obdavčitve, ki se obravnava v sodbi Sodišča z dne 8. maja 2008 v združenih zadevah Ecotrade (C-95/07 in C-96/07), razlagati tako, da dopuščajo prekluzivni rok, kot je v obravnavanem primeru v členu 72(1) zakona o davku na dodano vrednost (v različici iz leta 2008), ki je bil podaljšan do konca aprila 2009 na podlagi člena 18 predhodnih in končnih določb zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o dodani vrednosti, le za prejemnike dobav, za katere je obveznost obračuna davka nastala pred 1. januarjem 2009, pri tem pa je v postopku v glavni stvari treba upoštevati te okoliščine:

- zahtevo v skladu z nacionalnim pravom, da se mora oseba, ki je izvedla pridobitev znotraj Skupnosti in ni registrirana v skladu z zakonom o davku na dodano vrednost, prostovoljno registrirati, čeprav niso izpolnjeni pogoji za obvezno registracijo kot predpostavko za izvedbo pravice do odbitka;
- novo ureditev člena 73a zakona o davku na dodano vrednost (ki velja od 1. januarja 2009), v skladu s katero je treba odobriti pravico do odbitka ne glede na to, ali je bil upoštevan rok iz člena 72(1) zakona o davku na dodano vrednost, če je obveznost odmere davka za prejemnika dobave nastala, če dobava ni bila prikrita, računovodstvo pa vsebuje podatke o njej;